

i de forskellige Aar være forskelligt i den samme Kommune, saa at det, der i et Aar kan falde paa Hartkornet, kan være dobbelt saa stort som det, der faldt derpaa det foregaaende Aar og saa fremdeles. Og dog har man ikke hørt, at det har foruroliget Prioritetshaverne eller forarsaget nogen Besvær eller Ulempe over for Ejendommenes Prioritering. Det forekommer mig derfor, at Frygten for, at det, der her er foreslaaet, skulde forurolige Prioritetshaverne, næppe er saa begrundet, som det synes, at i det mindste en enkelt af de ærede Talere har villet mene, men jeg kommer atter her tilbage til, at for at danne sig en fuldstændig paalidelig eller i det mindste nogenlunde paalidelig Mening om, hvorledes Forholdene stille sig, maa man gøre sig den Ueflighed for et eller flere Aar at gøre en Beregning for at se, hvorledes Resultatet stiller sig.

Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg kun omtale nogle faa Enkeltheder i det foreliggende Lovforslag. Der tales i flere af Paragrafferne, saasom i §§ 1, 2, 3 og 5 om Lejeindtægten af den vedkommende Ejendom, og der er da Spørgsmaal om, hvad der skal anses for Lejeindtægt. § 2 siger, at ved Lejeindtægten forstaaes den mellem Ejer og Lejer aftalte Lejesum tilligemed den Leje, som maa beregnes af den Lejlighed i Ejendommen, som Ejeren maasse selv benytter; men jeg tror ikke, at denne Definition af, hvad der skal forstaaes ved Lejeindtægten, er forenelig med Bestemmelsen i § 5, andet Stykke, hvor det hedder, at paa den Blanket, som der er Tale om, opfører Ejeren eller hans befuldmægtigede med Navns Underskrift Lejeindtægten af Ejendommen i det sidst forløbne Kalenderaar. Dette maa dog svare til Kassebogen, og det er ganske umuligt i Kassebogen, som giver den virkelige Lejeindtægt, at opføre den Leje, som er gaaet tabt, som man ikke har faaet paa Grund af, at Lejeren ikke har kunnet betale, eller af hvilken Grund det nu har været. Jeg tror, at der maa rettes noget derved. Lejeindtægten kan ikke være andet end den Lejeindtægt, man i Virkeligheden har haft i et givet Tidsrum. Her er Tale om et Aar, og det vil være en Fiktion at anslaa Lejeindtægten til et Beløb, som man i Virkeligheden ikke har haft i Indtægt som Leje. Det er jo imidlertid noget, som let lader sig rette. Naar der er Tale om Kalenderaaret, ville de allerfleste have Bænselighed ved at angive Lejeindtægten i dette. Det kan naturligvis gøres efter en Kassebog, men man maa dog erindre, at Lejeaaret saa at sige aldrig falder sammen med Kalenderaaret, men med Flyttedagene. Jeg skal der-

for henstille, om det ikke vil være rigtigere at bestemme det Aar, hvorom der er Tale, efter Flyttedagene og ikke efter Kalenderaaret. Naar der i § 3 er Tale om, at enhver Ejer af en fast Ejendom — hvorved der vel ogsaa maa underforstaaes hans befuldmægtigede — skal føre en af Magistraten godkendt Bog over Lejeindtægten af sin Ejendom, ser jeg egentlig ikke, hvilken Nytte denne Forfkrift skal være til. Naar det nemlig i § 5 er foreskrevet, at Magistraten skal tilsende enhver Grundejer aarlig en Blanket, hvorpaa han skal opføre Lejeindtægten af Ejendommen i det sidst forløbne Aar og derefter skal tilbagesende den, ser jeg ikke, hvorfor man skal forpligte Grundejerne til desuden at føre en autoriseret Bog derved. Endnu er der kun et enkelt Punkt, som jeg skal omtale, nemlig den Bestemmelse, som er indeholdt i Lovforslagets § 8, og som omhandler de Tilfælde, hvor en Ejer eller naturligvis den, der handler paa hans Vegne, urigtig paa svigagtig Maade opgiver Lejeindtægten for lavt og derved unddrager sig at faa det Stattepaalæg, som han i Virkeligheden skulde have haft. Denne Bestemmelse i § 8 har ganske øjensynlig haft til sit Forbilledte Bestemmelsen i Loven af 19de Februar 1861 om Omordningen af de kommunale Statter i København § 21. Det er den Regel, der findes der, som man her genfinder i Lovforslagets § 8 om den, som har søgt at bevige Kommunen og vælte en større Stattebyrde over paa andre. Det vil ogsaa her blive Tilfældet, at den, der ved at opgive en Lejeindtægt, som er mindre end den, han virkelig har haft, skal bøde det besvægne Beløb 10 Gange til Kommunens Kasse, naturligvis foruden det Ansvar, han ellers maatte ifalde. Det har jeg ikke det mindste imod. Men man har i andet Stykke af § 8 ogsaa optaget efter Lov af 19de Februar 1861 § 21 den Regel, at opdages Besværgelsen ved Behandlingen af den paagældendes Dødsbo, skal Voet udrede 2 Gange det nævnte Stattebeløb. At Voet skal udrede det Stattebeløb, som den, hvis Bo behandles, har besvæget for, og at hans Arvinger maa finde sig deri, forstaar sig af sig selv, saa det kan man ikke sige det allermindste imod efter min Mening. Derimod kan man sige meget imod, at ogsaa Voet, Arvingerne og Kreditorerne, kort sagt, hvem der er interesseret i Voet ogsaa foruden at tilsvare det besvægne Stattebeløb skal lide Straf oven i Købet. Det er ikke almindeligt, at man straffer Fædrenes Geringer eller Misgerninger paa deres Arvinger eller Efterkommere. Vi kende ingen anden Regel i vor Lovgivning, hvorefter